

ION CREANGĂ

URSUL
PĂCĂLIT DE VULPE

EDIȚURA ION CREANGĂ

ION CREANGĂ

URSUL PĂCĂLIT DE VULPE

ILUSTRĂȚII:

ILEANA CEAUȘU-PANDELE

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile. Ea umblase o noapte întreagă după hrană și nu găsisese nicăieri. Făcându-se ziua albă, vulpea iese la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai facă, ca să poată găsi ceva de mâncare.

Șezând vulpea cu botul întins pe labele de dinainte, îi vine miros de pește. Atunci ea ridică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul drumului, zărește venind un car tras de doi boi.

— Bun! gândi vulpea. Iaca hrana ce-o așteptam eu. Și îndată iese de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, ca și cum ar fi fost moartă.

Carul apropiindu-se de vulpe, țăranul ce mâna boii o vede și, crezând că-i moartă cu adevărat, strigă la boi: «Aho! aho!» Boii se opresc. Țăranul vine spre vulpe, se uită la ea de aproape și, văzând-o că nici nu suflă, zice:

«Bre! da' cum naiba a murit vulpea asta aici?! Tii!... ce frumoasă cațaveică am să fac nevestei mele din blana istui vulpoi!». Zicând așa, apucă vulpea de după cap și, târând-o până la car, se opintește ș-o aruncă deasupra peștelui. Apoi strigă la boi: «hăis! Joian, cea! Bourean». Boii pornesc.

Țăranul mergea pe lângă boi și-i tot îndemna să meargă mai iute, ca s-ajungă degrabă acasă și să ieie pielea vulpii.

Însă, cum au pornit boii, vulpea a și început cu picioarele a împinge peștele din car jos. Țăranul mâna, carul scârțâia, și peștele din car cădea.

După ce hoța de vulpe a aruncat o mulțime de pește pe drum, bini...șor! sare și ea din car și, cu mare grabă, începe a strânge peștele de pe drum. După ce l-a strâns gră-

madă, îl ia, îl duce la vizuina sa și începe a mânca, că ta...re-i mai era foame!

Tocmai când începuse a mânca, iaca vine la dânsa ursul.

— Bună masă, cumătră! Tii!!! da' ce mai de pește ai! Dă-mi și mie, că ta...re mi-i poftă!

— Ia mai pune-ți pofta-n cui, cumătre, că doar nu pentru gustul altuia m-am muncit eu. Dacă ți-i așa poftă, du-te și-ți moaie coada-n baltă, ca mine, și-i avea pește să mănânci.

— Învață-mă, te rog, cumătră, că eu nu știu cum se prinde peștele.

Atunci vulpea rânji dinții și zise: «Alei, cumătre! da' nu știi că nevoia te duce pe unde nu-ți e voia și te-nvață ce nici gândești? Ascultă, cumătre: vrei să mănânci pește? Du-te diseară la băltoaca cea din marginea pădurii, vâra-ți coada-n apă și stai pe loc, fără să te miști, până spre ziuă; atunci smucește vârtos spre mal și ai să scoți o mulțime de pește, poate îndoit și-ntreit de cât am scos eu.»

Ursul, nemaizicând nici o vorbă, alergă-n fuga mare la băltoaca din marginea pădurii și-și vâri-n apă toată coada!...

În acea noapte începuse a bate un vânt rece, de îngheța limba-n gură și chiar cenușa de sub foc. Îngheță zdravăn și apa din băltoacă, și prinse coada ursului ca într-un clește. De la o vreme, ursul, nemaiputând de durerea cozii și de frig, smucește o dată cu toată puterea. Și, sărmanul urs, în loc să scoată pește, rămâne făr' de coadă!

Începe el acum a mormăi cumplit ș-a sări în sus de durere; și-nciudat pe vulpe că l-a amăgit, se duce s-o ucidă în bătaie. Dar și-reata vulpe știe cum să se ferească de mânia ursului. Ea ieșise din vizuină și se vârâse în scorbura unui copac din apropiere; și când văzu pe urs că vine făr' de coadă, începu a striga:

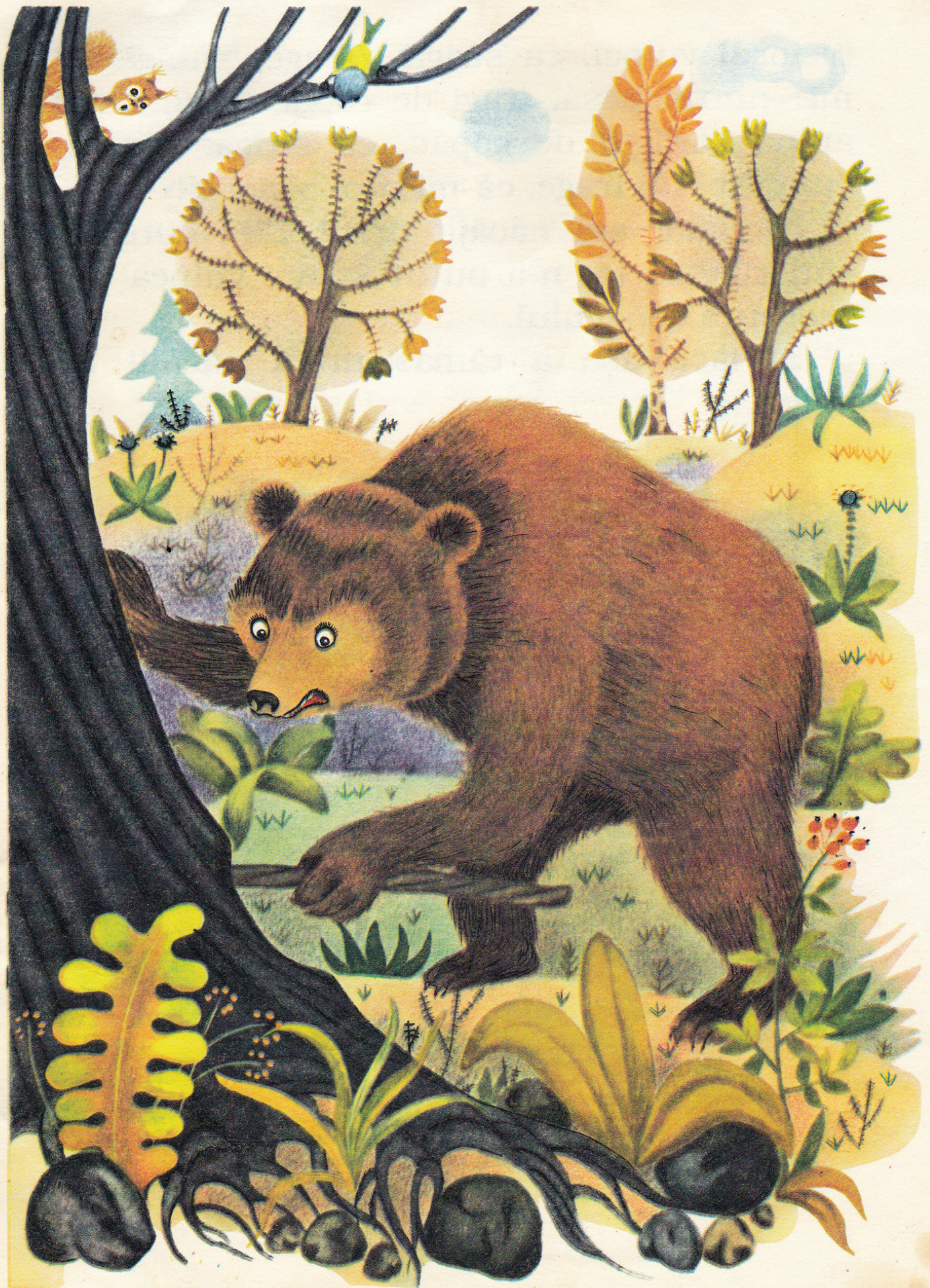

— Hei, cumătre! Dar ți-au mâncat peștii coada, ori ai fost prea lacom ș-ai vrut să nu mai rămână pești în baltă?

Ursul, auzind că încă-l mai ia și în răs, se înciudează și mai tare și se repede iute spre copac; dar gura scorburii fiind strâmtă, ursul nu putea să încapă înăuntru. Atunci el căută o creangă cu cârlig și începu a cotrobăi prin scorbură, ca să scoată vulpea afară, și să-i deie de cheltuială... Dar când apuca ursul de

picioarul vulpei, ea striga: «Trage, nătărăule! mie nu-mi pasă, tragi de copac...» Iar când anina cârligul de copac, ea striga: «Văleu, cumătre! nu trage, că-mi rupi picioarul!»

În zadar s-a năcăjit ursul, de-i curgeau
sudorile, că tot n-a putut scoate vulpea din
scorbura copacului.

Și iaca așa a rămas ursul păcălit de vulpe!

Lei 5,75

1420n

